

мой щеше да стане най премудрый отъ вси-
те князове, понеже пожелахъ да успѣе во
всичкы-те свои предпріятія. Отиде прочее да
ся совѣтува отъ орисница-та, коя и отвѣща:
Госпожа моя, требаше да молитствувашъ тво-
ему сыну по вече произволеніе благо нежели
остроуміе-то. Той на друго не има склонность,
освень на лошевина-та, въ коя-то воистинну у-
спѣва, какъ-то гледашъ. Като рече тія слова
орисница-та отиде си; окаянная оная царица
ся врати прискорбена въ палата-та си. Поиска
да біе сына своего, за да го насили да ся по-
прави; но вмѣсто да ѝ ся врыче покореніе, онъ
рече, какъ, ако бы да го прегорчавать, ще
умре щешинскомъ отъ гладъ. Тогда царица-та
треперяше, и му даде . . . и му рече да
не чите уроцы до една седмица, ако бы да
яде по обычаю. При томъ злощастный бѣше
едно чудовище за образование и добродѣтель.
Бѣ навикналь да терпи противорѣчіе тако,
що-то почти не имаше вече щеніе, и за друг
не ся стараеше токмо да приноси злощастія-
та и охота-та благощастнаго че бѣ по до-
стойнъ, не можаше да го терпи, и учителя-те
и воспитатели-те за да възблагодѣрятъ влада-